

PAIX LITURGIQUE

Newsletter 55 objavljen dana 14 svibanj 2018

U SVIM KINESKIM ŽUPAMA POSTOJI POTRAŽNJA ZA TRADICIONALNOM MISOM!

Razgovor sa župnikom Župe sv.
Josipa u Šangaju

Ovoga vam tjedna donosimo ekskluzivno svjedocanstvo. Zahvaljujuci prijatelju i citatelju kojemu iskreno zahvaljujemo donosimo vam razgovor sa župnikom šangajske Župe sv. Josipa koji jednom mjesecno za svoje župljane slavi pjevanu nedjeljnu misu u izvanrednom obliku. Razgovor je zaista ekskluzivan prije svega zato što je riječ o svećeniku iz države u kojoj se Crkva budno nadzire, o jednom od iznimno rijetkih župnika te goleme zemlje koji celebrira službeno i prema odredbama motuproprija Summorum Pontificum te napokon zato što je riječ o glasu iz jednoga od svjetskih gradova u kojem vladaju najveće nejednakosti i materijalizam. Razgovor je voden 7. travnja 2018., na Bijelu nedjelju. Pozivamo sve naše citatelje da mole za ovoga svećenika i za njegovu zajednicu.

NB: Od 14. do 22. svibnja izaslanik Paix Liturgiquea boravit ce u Aziji radi izrade reportaže o tradicionalnim zajednicama u Seulu, Taipeiu, Hong Kongu i Singapuru. Svakako nam se javite imate li kontakte u tim gradovima. Također, vaša novcana pomoc u pokrivanju troškova puta, ciji je trošak procijenjen na 2500 eura, nece biti naodmet.

1) *Na Zapadu je povijest latinske mise komplicirana: de facto zabrana 1970., održavanje na marginama u vrijeme donošenja novoga misala, a zatim postupna obnova sve do naših dana, kada zauzima značajno mjesto među mladima i u novim zvanjima. U Kini je sve zasigurno bilo puno drukcije: možete li nam reci kakva je uloga tradicionalne mise u posljednjih 50 godina?*

Latinska misa u Kini

tice se jako malo ljudi. Koliko mi je poznato, slavi se na tri mjesta u cijeloj zemlji: u jednoj župi na jugu Pekinga, u mojoj župi u Šangaju i u Wuhanu (1), za koji sam na internetu vidio podatak da je ondje jedan svećenik ponovno počeo slaviti tradicionalnu misu. On ima 52 godine, kao i ja. To znaci da je poput mene zaređen prije otprilike 23 godine, netom prije uvođenja novoga misala.

U Kini su crkve i

bogoslovije koje su zatvorene 1950. ponovno otvorene 1978. Tada nije došlo do promjene ni u liturgiji ni u poučavanju na bogoslovijama, sve se nastavilo kao prije. Tek je od 1995. uveden novi red mise (Novus ordo), a na bogoslovijama se prestalo predavati latinski i staru liturgiju.

2) *Kada je riječ konkretno o Vašoj župi, kako to da ste počeli slaviti tradicionalnu misu jednom mjesečno i na zapovijedane blagdane?*

Tradicionalna misa nikad se nije prestala slaviti u mojoj župi između 1982.

i 2007., a slavio ju je isti župnik. Kada je preminuo 2007. godine i ja sam imenovan župnikom, nastavio sam je slaviti, a i postojala je stalna želja mojih župljana za time.

3) Ako to traže Vaši župljani, zašto se tradicionalna misa slavi u Crkvi sv. Josipa u Šangaju, ali ne i u drugim crkvama?

U svim župama postoji želja za očuvanjem tradicionalne mise! No kako je novi svećenici nisu naučili celebrirati, nestali su zborovi i ministranti i „kompetencija“ se izgubila. To je stvarno šteta jer su danas za tradicionalnu misu najzainteresiraniji mladi. Dakako, u početku se od njih traži intelektualni napor da bi razumjeli tradicionalnu misu, ali nakon toga početnog napora oni se više ne žele vratiti modernoj misi na kineskom.

Paradoksalno, takav interes ne nalazimo baš kod mladih svećenika, i upravo su oni najneskloniji tradicionalnoj misi. Jedan od njih, koji se školovao na mojoj bogosloviji, nedavno mi je rekao da latinski „nanosi veliku štetu Crkvi“! Suprotno tomu, ja zaista osjećam da me latinski povezuje sa životom sveopće Crkve.

Ovaj jaz između svećenika i vjernika postoji od 1995., otkada smo naučili svećenike da se opuste, da budu ležerni. Kao da su uvijek morali pokazati da su se nečega oslobodili. Dok slave misu češkaju se, njišu... Devedeset posto moje subrace u Šangaju više se ne priprema molitvom na slavljenje mise. Jedan svećenik kojeg poznajem uvijek dolazi u svoju crkvu nešto nakon 7 sati, a misa je točno u 7. Čini mi se da se on ne može dobro pripraviti za celebriranje.

4) *Latinska misa u Vašoj župi poseban je slučaj: nije riječ o alternativnoj misi, nego o redovitoj župnoj misi koja se jednom mjesečno slavi u tradicionalnom obliku. Kako na to reagiraju Vaši župljani? Dolaze li isti ljudi na tradicionalnu misu?*

Ne, nije riječ o sasvim istim ljudima. Oni koji dolaze na tradicionalnu misu brojniji su jer dolaze iz cijelog Šangaja, dok ostalim nedjeljama dolaze samo župljani iz mogega geografskog područja. Nedjeljom u crkvi bude nešto manje od 200 vjernika, a kada slavim tradicionalnu misu, otprilike nas je malo više od 300.

5) *Što Vama osobno, kao vjerniku i pastiru, donosi to redovito slavljenje staroga reda mise? Ima li ona, primjerice, utjecaja na način kako slavite misu prema novome redu?*

Kada slavim moderni oblik mise, uvijek razmišljam o uputama iz tradicionalnoga oblika mise. Zaučudit će vas da čak nosim kazulu i biret kada slavim novu misu (smijeh)! U novoj misi sve je slobodno, nema više pravila. Zato se kao svećenik uvijek pitam: Jesam li dobro prikazao svetu žrtvu, je li se dogodilo čudo transsubstancijacije, jesam li bio suviše rastresen, je li mi nedostajalo vjere? U starome redu mise dovoljno je ukalupiti se i slijediti upute, i te me stvari nikada ne brinu. To je vrlo osobno, ali stari red mise pomaže mi očuvati vjeru. U njemu nikada nemam sumnje u stvarnost i valjanost posvete. Stari mi red mise pomaže da budem srđacniji, ali i stroži.

Da sam profesor na bogosloviji, nesumnjivo bih bogoslovima preporučio da slave tradicionalnu misu. To je učinio i jedan od mojih profesora iz bogoslovije, salezijanac. Danas je umirovljeni svećenik u Hong Kongu. On je velik prijatelj tradicionalne mise i često je slavi (1).

6) *Primjećujete li specifične plodove u župnome životu?*

Kao prvo, svaki put imam osjećaj ispunjene dužnosti. Misu slavim predano, ona nikada nije mlaka.

Drugo, svaki put vidim nove župljane. [Vadi mobitel i pokazuje fotografije preuzete s interneta. Na prvoj papa Franjo celebrira *ad orientem* u Sikstinskoj kapeli. Na drugoj je svećenik koji se klanja pred presvetim sakramentom]. Treće, znate, svaki put kada ljudi vide svećenika kako se klanja pred presvetim, neki se od njih obrate!

7) *Osim strogo duhovnih pitanja, imate li dojam da je riječ o sukobu kultura u ozračju prijenosa ili o obliku otpora ostatku društva?*

Ja nemam baš dojam da prenosim baštinu. Istina je da je moja vjera „tradicionalna“. To je jednostavno tako, ne mogu prenositi vjeru drukcije nego „tradicionalno“. Na „tradicionalan“ način učim svećenike kako služiti misu i „tradicionalno“ odijevam liturgijsko ruho. Ne mogu drukcije. Nosim reverendu svake nedjelje posljednje 23 godine. Kada dajem posljednju pomast (3), odjenem bijeli superpelicej, no moja subraca to više ne čine. Ja ne bih mogao raditi drukcije. [Vadi mobitel i pokazuje fotografije s redjenja mladoga svećenika iz jedne od zajednica Ecclesiae Dei] Znate, kada nađem na ovakve fotografije na internetu, primjerice ovoga mladoga svećenika iz Poljske, znam da sam u punom jedinstvu sa sveopćom Crkvom. Tada nemam osjećaj da idem protiv struje, već mi se čini da me svi podržavaju. [Sugovornik je dirnut jer su mu dobro poznate te fotografije i sjeca se da se rasplakao kada ih je prvi put vidio. Nisu snimljene u Poljskoj, već prilikom redjenja mladoga Francuza, vlč. Cômea Rabanyja, FSSP, koji je nakon mise blagoslovio svoje roditelje.] Što se tiče plivanja protiv struje u materijalističkom društvu u kojem je novac kralj, ne marim previše za to. Ako smo katolici, zasigurno ne smijemo novcu pridavati važnost koju mu pridaju ljudi iz Šangaja. Opcenito govoreći, ne čini mi se baš da katolička Crkva, a napose tradicionalna misa, zanima bogate.

8) *Kako se u praksi odvijalo slavljenje tradicionalne mise? Jeste li trebali ponovno naučiti gregorijanski koral, pronaci zagubljene misale? Jeste li i dalje imali liturgijsko ruho? Jeste li trebali napraviti nove prijevode? Je li došlo do liturgijskih prilagodbi?*

Buduci da u našoj župi nije bilo prekida, sacuvali smo sva ruha i misale. Ljudi su i dalje znali pjevati gregorijanski koral. Imali smo odlican zbor do 2007., koji smo ponovno pokrenuli. Što se tice reda mise, kod nas se slavi ona „od prije Revolucije“, odnosno jednaka kao i 1949. Ja sam sacuvao sve liturgijske knjige od svoga prethodnika. Na primjer, 15. kolovoza pjevamo stari introit „Gaudeamus“, a ne misu Pija XII. U trenutku proglašenja dogme o Uznesenju blažene Djevice Marije u Kini više nije bilo mise!

9) *Vaša je župa u prošlosti tijekom nekoliko desetljeća bila francuska župa. Je li to ostavilo kakva traga, osim na arhitekturi?*

U crkvi je ostala grobna ploca u spomen na Blanche de Marigny, kcer prvoga francuskog konzula, koju su razbijaci zaboravili. Svi su drugi francuski tragovi u crkvi uništeni. Što se tice zajednice, situacija je drukcija. Prije se za Šangaj govorilo da je pridružen dio pariške nadbiskupije jer su francuski misionari ovdje bili vrlo aktivni i brojni. Od toga su nam ostale neke dragocjene stvari. [Vadi veliku

uokvirenu crno-bijelu fotografiju s natpisom na francuskom „Concile plénier de Shanghai, 1924“ (Plenarni koncil u Šangaju, 1924.) Na fotografiji su brojni biskupi, poglavari zajednica, apostolski nuncij. Prstom prelazi preko lica i govori o pojedinim osobama koje su mu poznate, pokazujući Francuze...] Apostolski nuncij s ove fotografije kasnije je postao kardinal... Ovaj je umro kao mucenik i kanoniziran je... Ovoga su zarobili Japanci, štutio je svoje svećenike i živom su mu oderali kožu, zbog cega je umro... Od francuskih svećenika zajednica se još uvijek živo sjeca trojice kojima znam samo kineska imena. Prvi od njih je „Neng Mu De“, kojega su revolucionari protjerali, ali je pod svaku cijenu htio umrijeti na kineskom tlu. Razbolio se u trenutku odlaska, a njegov se brod zaustavio u Guangzhouu, gdje je preminuo. Zatim „E Lao“, koji je naslijedio 100 000 franaka i taj novac dao za izgradnju replike lurske špilje u Pudongu [jedan od distrikata ovoga megalopolisa]. Jedan nas je od njegovih necaka došao posjetiti u Šangaju. I treći je „Xao Jiazhu“, profesor kemije koji nije imao jednu ruku (2).

10) Položaj je Crkve u Kini poseban budući da se javne vlasti vrlo aktivno zanimaju za nju. Što za Vas znači tradicionalna misa u smislu zajedništva s drugim katolicima iz cijeloga svijeta, ali i onima iz prošlosti? Gledaju li nadzorna tijela blagonaklono na Vaše mjesečno slavljenje tradicionalne mise?

Trebamo pogledati širu sliku. Pada mi na pamet, primjerice, vrijeme cara Kangxija (1664. - 1723.). Tijekom citave je povijesti Kine vlast uvijek imala mišljenje o Katolickoj Crkvi - strogo ili blagonaklono ovisno o vremenu, ali u svakom slučaju nikad indiferentno. Oni koji u naše vrijeme govore da je vlast prema Crkvi indiferentna, u krivu su. Kangxi je, primjerice, tražio u katolickoj vjeri ono što bi za njega moglo biti dobro, a bojao se onoga što bi moglo škoditi njegovoj vladavini. Zato je uvijek htio katolicke predstavnike imati uz sebe, a javne vlasti imaju isti cilj: osigurati da se neće naškoditi njihovoj zemaljskoj vladavini. Dok slavim tradicionalnu misu, imam osjećaj da mi je posve jednako kao u doba Kanxija: imam istu vjeru, prikazujem istu žrtvu i nosim se s istim problemima.

(1) Glavni grad pokrajine Hubei, u središnjoj Kini. Ima oko 20 milijuna stanovnika.

(2) Možda je riječ o nepreciznom prijevodu: je li župnik zaista govorio o bijelom superpeliceju ili pak o bijeloj tkanini kojom se pokriva krevet bolesnika?

(3) Treceg je

svećenika lakše prepoznati: riječ je o isusovcu Robertu Jacquinotu de Besangeu (https://fr.wikipedia.org/wiki/Robert_Jacquinot_de_Besange), pravom junaku cijim je osobnim djelovanjem spašeno čak 300 000 ljudi u vrijeme kinesko-japanskoga rata 1937. Valja napomenuti da župnik Župe sv. Josipa ne potječe iz Šangaja i da podatke o svojoj župi može zahvaliti pricama svojih župljana, njihovu pamćenju i... općinstvu svetih.